



Camargue-paard - Frankrijk

5

Guidebert en de prinses

De koning had laten weten: wie zijn dochter Constance het mooiste cadeau zou schenken, mocht met haar trouwen! Childéric, een dappere ridder, was arm en had niet meer te bieden dan zijn trouwe strijdros Guidebert. Maar ook al hield hij met hart en ziel van de prinses, hij wilde zijn paard voor geen goud missen... Het was een paardje met zo'n lichtgrijze vacht en manen, dat hij bijna wit leek. Het beestje was al oud, maar Camargue-paarden waren befaamd om hun uitzonderlijk lange levensduur en de ridder wist dat hij nog vele jaren samen met zijn vriend zou doorbrengen. Gezeten op de rug van Guidebert trok Childéric door de streek Camargue, bezocht kerken en reed langs moerassen, maar hij vond geen cadeau.

Elke keer als de ridder de moed begon te verliezen, wist Guidebert hem aan te sporen om door te zetten. Na een paar dagen vergeefs zoeken, begon zelfs het paard te wanhopen... Guidebert draafde naar een groot meer waar zijn baas afsteeg. De ridder liep naar het water en waste met zijn handen zijn gezicht. Plotseling slaakte hij een kreet! In het midden van het grote meer groeide een bloem met ongelooflijk mooie kleuren en een bedwelmende geur die zich over het hele meer verspreidde!

'Dit is precies waar ik al die tijd naar op zoek was!' riep de ridder blij.

Alleen zijn blijdschap verdween net zo snel weer. Childéric kon niet zwemmen... Hij wilde weer in het zadel klimmen, toen Guidebert hem tegenhield. Het paard liep naar de rand van het meer en begon erin weg te zakken.

'Pas op!' riep zijn baasje aan de kant.

Toen hij het midden van het meer had bereikt, plukte Guidebert de bloem met zijn tanden en ging terug naar de ridder. De twee haastten zich onmiddellijk naar het paleis waar de laatste aanbidders zich verdrongen. Op het moment dat de prinses de bloem zag, kwam ze van haar troon en wierp zich in de armen van de ridder.

Een aantal maanden later trouwden ze. Guidebert kwam in de Koninklijke stallen te staan en leerde de vele kinderen van Constance en Childéric paardrijden.

Einde

Pequeñito, het kleine paard

Pequeñito was een Falabella, een paardje dat niet groter was dan een huisdier. Hij had een grijze vacht en dezelfde kleur manen. Alles aan hem was klein en schattig: zijn benen, zijn grappige oren en zelfs zijn zeer vriendelijke ogen. Hij woonde in het huis van zijn baasjes en de kleine Carlota, in het midden van de Argentijnse pampas. Pequeñito had alle reden om gelukkig te zijn. Toch had hij er alles voor over om te zijn zoals de andere paarden: kunnen rennen, zware vrachten trekken en met het meisje op zijn rug rondrijden. Maar daar waren Falabellas veel te kwetsbaar voor...

Op een dag kwam Pequeñito Santiago tegen, het renpaard van Carlota's vader:

'Ik zou zo graag zoals jij willen zijn,' zei Pequeñito tegen hem. 'Jij wint medailles, jij bent de trots van de familie!'

'Ik zou juist graag jou willen zijn en me elke dag laten vertroetelen! Elke avond doen mijn benen zo zeer dat ik er niet van kan slapen!'

Verrast door deze onthullingen ging de Falabella naar Armando, het werkpaard:

'Ik voel me zo nutteloos naast jou,' klaagde Pequeñito. 'Dankzij jou smult de familie het hele jaar van zoete aardappelen en pompoenen!'

'Ja, maar na het werk ben ik echt heel moe!' weerkaatste Armando. 'Jij hoeft maar te geeuwen, en je mag op de bank gaan liggen!'

Pequeñito begon zich af te vragen of zijn leven echt wel zo verschrikkelijk was. Toch ging hij naar Vitalia, de merrie die Carlota droeg om de cactussen te bewonderen en achter de lama's aan te rennen.

'Wat jij niet weet,' legde Vitalia uit, 'is dat wanneer ik met Carlota rijd, zij alleen maar over jou praat!'

Pequeñito was stomverbaasd. Hield zij zóveel van hem? Hij haastte zich naar het huis waar Carlota hem stevig knuffelde:

'Mijn Pequeñito! Waar was je? Ik was zo ongerust...'

Toen het meisje hem met kusjes overlaadde, realiseerde Pequeñito zich eindelijk dat zijn aangename en rustige leventje echt het mooiste leven was waar een paard van kon dromen...

Einde

